

συγγνωμονικούς λόγους, κατ' αἴτησιν τοῦ μεγαλοψύχου μεираκίου.

Ἀφοῦ ἐμετρίασεν ὅπως οὖν ἢ κατὰ πρῶτον ἀνυπόφορος αἰσχύνῃ, ὠμολόγησε τὰ πάντα ὁ κύριος Ἀρλεμόντης, καὶ συγκατένευσε ν' ἀποδώσῃ τὰ κτήματα, ὅσα δολερῶς εἶχε σφετερισθῆναι, καὶ νὰ ἐξέλθῃ τοῦ οἴκου, ὁ ὁποῖος δὲν ἦτον ἰδικός του. Ἀπὸ παραδειγματισμὸν αἰσχροτέρου ἔσωσεν αὐτὸν ἡ γενναιότης τοῦ Θεοδώρου, ὅστις παρεκάλεσε νὰ μὴ διασαλπιδῆ τὸ πρᾶγμα. Ἡ πράξις αὕτη τοῦ νεανίσκου ἦτον ὅλως αὐτόματος, τὸ δὲ μεγαλοψύχου αὐτῆς ἀντήμειψε τὸν Δελεπαῖον δι' ὅλους τοὺς ἀγῶνάς του. Καὶ ἄλλα ὅμως αἰτία, ἐκτὸς τῶν ἐπιπολαίων καὶ προδῆλων, παρεκίνησαν τὸν νέον Ἀραγκούρτιον εἰς τὴν διαγωγὴν ταύτην. Ζωηρῶς ἐνθουμούμενος τὴν συμπαίκτηριαν τῆς παιδικῆς ἡλικίας του — τὴν καλὴν καὶ ὠραίαν ἐξαδέλφην — ἐφρόντιζε μὴ λυπήσῃ αὐτὴν ἢ καὶ καταισχύνη τὸνομά της. Τῶν ἐξαδέλφων ἡ ἐντάμωσις ἦτον ἄδολος χαρὰ. Ἡ Παυλίνα, μαθοῦσα ὅτι ὁ Θεόδωρος ζῆ ἀκόμη, χωρὶς ὅμως ν' ἀκούσῃ καὶ τὸ ἐγκλημα τοῦ πατρὸς της, ὑπῆγεν εἰς τοῦ δικηγόρου πρὸς ἐπίσκεψιν τοῦ ἐξαδέλφου της· εὐθὺς

ἐγνώρισαν ὁ εἰς τὸν ἄλλον· ἔδειξαν δὲ τὴν ἀμοιβαίαν ἀγαλλίασιν διὰ τῶν πλέον φιλοστόργων ἀσπασμῶν.

Σχεδὸν ἐτελείωσεν ἡ ἱστορία μας. Τόσον εἰλικρινῆς ἦτον ἡ μετάνοια τοῦ Ἀρλεμόντου, ὥστε συγκατένευσεν ὁ Ἀββᾶς νὰ κρατῆ αὐτὸς εἰσέτι τὰ κτήματα τοῦ ἀνεψιοῦ του, ὑπὸ τὴν ἐπιστασίαν ὅμως τοῦ δικηγόρου, ὅστις ἐδιωρίσθη ὁ καθ' αὐτὸ ἐπίτροπος τοῦ νέου Ἀραγκουρτίου. Ἴσως δὲ καὶ ἡ δυνατὴ ἀγάπη, τὴν ὁποῖαν ἶδεν ὁ Ἀββᾶς ὅτι ἔτρεφαν πρὸς ἀλλήλους ἡ θυγάτηρ τοῦ Ἀρλεμόντου καὶ ὁ Θεόδωρος, ἦτον ἄλλο αἴτιον τῆς συγκαταθέσεως ταύτης. Καὶ τῶντι δὲν ἠπατήθη· πᾶσα ἐλπίς αὐτοῦ ὑπὲρ τοῦ κωφοῦ καὶ ἀλάλου παιδὸς ἔλαβε τὴν ποδουμένην ἐκπλήρωσιν. Ὁ μετανοήσας Ἀρλεμόντης ἐπέζησεν ὀλίγον, ἀλλ' ἐξηκολούθει μέχρι τέλους πιστὸς, χωρὶς νὰ ἐκκλινή ἀπὸ τὴν καλητέραν ὁδὸν, εἰς τὴν ὁποῖαν εἶχεν ἐπιανέλθειν. Μετ' ὀλίγα δ' ἔτη ἀφοῦ ὑπέστρεψεν εἰς Παρισίους ὁ Ἀββᾶς, καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ αὐτὸ φιλανθρωπικὸν καὶ ἐνδοξὸν στάδιον, ἐνυμφεύθη ὁ Θεόδωρος τὴν Παυλίαν, ἀπὸ τῆς ὁποίας τὴν μνήμην ἐξήλειψαν τὰ σωματικὰ ἐλαττώματα αἱ ψυχικὰ τοῦ ἐξαδέλφου της ἀρεταί.

Η ΕΛΑΦΟΣ.

ΤΗΣ Ἐλάφου τὸ σῶμα εἶναι στρογγύλον καὶ ὠραῖον, τὰ σκέλη της μακρὰ καὶ λεπτά, ἡ δὲ κεφαλὴ ἐστεμμένη ἀπὸ ζευγὸς κεράτων, τὰ ὁποῖα χρησιμεύουν πρὸς καλλωπισμὸν ἐξίσου καὶ ὑπεράσπισιν. Ὀφθαλμοὺς ἔχει λαμπροτάτους, καὶ ὀξυτάτην ὄσφρησιν. Γενικῶς εἶναι τρεῖς ἡμισυ πόδας ὑψηλὴ, τέσσαρας δὲ ἕως ἕξ μακρὰ. Τὸ χρῶμά της εἶναι κοκκινωπὸν, καὶ κάποτε μελάγχροινον ἢ κίτρινον.

Ἡ ἔλαφος εὐρίσκεται καθ' ὅλην τὴν Εὐρώπην καὶ Ἀσίαν, ὅπου τὸ κλίμα εἶναι συγκερασμένον. Εὐφραίνεται δὲ εἰς παχείας βοσκάς, καὶ κοινῶς περιφέρεται ἀγέληδόν, ἐκτὸς δι' ὀλίγον καιροῦ διάστημα πρὸς τὰ τέλη τῆς ἀνοιξέως ἢ τὰς ἀρχὰς τοῦ θέρους, ὁπότε ἀλλάζει τὰ κέρατα, καὶ, ὡς νὰ συνησθάνετο τὴν πρόσκαιρον αὐτῆς ἀδυναμίαν, κρύπτεται ἕως νὰ σκληρυνθῶσι τὰ νέα. Ἡ θήλεια στερεῖται ἀπὸ κέρατα. Ἡ ἔλαφος εἶναι μὲν ζῶον δειλὸν, πλὴν τρέχει ταχύτατα. Κάποτε ζῆ ἕως τὸ τεσσαρακοστὸν ἔτος τῆς ἡλικίας· ἡμερώνεται δὲ, ὅταν πιασθῆ νέα. Κρέας ἔχουσα ἐξαιρετόν, κυνηγεῖται πολὺ· καὶ, ὅταν ζωηρηθῆ, λέγεται ὅτι χύνει δάκρυα ὡς παιδίον.

Ἐλαφοὶ τινὲς γίνονται πολὺ μεγάλοι. Μᾶς βεβαίονει συγγραφεὺς τις, ὅτι ἐγνώρισεν μίαν, ἥτις ἐξύγιζεν 114 ὀκάδας, ἐκτὸς τῶν ἐντοσθίων, τῆς κεφαλῆς, καὶ τοῦ θέρματος.

